

Beyaz Zambaklar Ülkesinde

Grigori
Petrov

Çeviren:
Ergin Altay

Grigori S. Petrov, 1866'da Yamburg'da doğdu. 1891'de İlahiyat Akademisi'nden mezun olup din görevlisi olarak tayin edildikten sonra okullarda ders vermeye başladı. Konuşmaları ve yazılarıyla ünü artınca sarayda da görevlendirildi. 20. yüzyıl başında Rusya'nın en tanınmış din adamlarından ve en çok okunan yazarlarından biri oldu. Rus meclisi Duma'ya vekil olarak seçildi ancak fikirleri nedeniyle zamanla gözden düştü. Kilise'den de aforoz edildi. Ekim Devrimi'nden sonra Rusya'dan ayrıldı ve Yugoslavya Krallığı'na göç etti. Bu dönemde konferanslar verdi ve eserlerine odaklandı. Yazarın Finlandiya izlenimlerini aktardığı *Beyaz Zambaklar Ülkesinde* (1923), özellikle Bulgaristan ve Türkiye'de bir eğitim ve kalkınma modeli olarak görüldü ve kitleleri etkiledi. Petrov, 1922'de Paris'e yerleşti ve 1925'te burada öldü.

Beyaz Zambaklar Ülkesinde

Beyaz Zambaklar Ülkesinde Grigori Petrov

Orijinal adı

Finlaydiya, Strana Belih Liliy

Ruşça aslından çeviren

Ergin Altay

Yayına hazırlayan

Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları

© Doğan Egmont Yayıncılık
ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Haziran 2021

ISBN 978-605-09-8485-9

Sertifika no: 11940

Kitap ve kapak tasarımı

Geray Gençer

Kitap uygulama

Hülya Aktaş

Baskı

Ana Basın Yayın Gıda İnş. San.
Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah.

Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13

Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık

ve Yapımcılık Tic. AŞ

19 Mayıs Cad. Golden Plaza

No 3, Kat 10, 34360

Şişli - İstanbul

Tel: (212) 373 77 00

Faks: (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr

editor@dogankitap.com.tr

satis@dogankitap.com.tr

Beyaz Zambaklar Ülkesinde

Grigori Petrov

Çeviren:
Ergin Altay

Grigori Petrov ve *Beyaz Zambaklar Ülkesinde*

Ergin Altay

Grigori Spiridonoviç Petrov, 26 Ocak 1866'da Petersburg'un Yamburg kasabasında doğdu. Petrov'u yakından tanıyan Maksim Gorki onun çocukluğundan söz ederken şöyle der: "Küçük bir aşevi işle-ten babasının yanında küfürden başka bir şey duymadan, sarhoştan başka kimse görmeden yetişmişti." Petrov ilköğretimini tamamladıktan sonra Petersburg'da din eğitimi ağırlıklı bir liseyi, daha sonra 1891'de ilahiyat fakültesini bitirdi. Okullarda, üniversitelerde konferanslar verdi. Kısa süre sonra Petersburg'un önemli vaizlerinden biriydi. Hemen her konferansına katılan Profesör Vasili Rozanov bir makalesinde onunla ilgili şöyle der: "Yalnızca eğitimli, kültürlü bir vaiz değil, Avrupa kültürü almış bir papaz da. Bu nedenle halkın anlayabileceği bir dille konuşma cesaretini gösterebiliyor."

Petrov'un din üzerine konferansları halk arasında büyük ilgi toplamaya başlamıştı. Konferanslarında Rus halkının yaşam koşullarının ağırlığına geniş yer veriyor, bu konuda bir şeyler yapmaları için aydınlara sesleniyordu. Petrov'un biyografisini inceleyen bir araştırmacı şöyle yazıyordu: "Kutsal kitapların modern yaşama uygulanabileceğini savunuyor, ısrarla insanları buna inandırmaya çalışıyor."

Petrov bu arada kitaplar da yazıyordu. Kitaplarında Rus halkının yaşam koşullarının hiç iyi olmadığını, ülkede cahilliğin, yoksulluğun, sarhoşluğun kol gezdiğini söylüyordu. “Aydın Rus insanının halkın aydınlatılması, yaşam koşullarının düzeltilmesi için var gücüyle çalışması gerekir” diyordu.

Rusya’da o sıralar halkın büyük bölümü yeni bir şeyler talep etmekteydi. Petrov aydınların halk için bir şeyler yapması gerektiğine inanıyordu. Halk yoksulluktan, içkiden kurtarılmalıydı.

Petrov’un büyük ilgi gören ve etkili olan konferansları bir süre sonra bazı çevrelerde rahatsızlık uyandırmaya başlamıştı. Dolayısıyla sansürlenmeleri emri çıkmıştı.

1898’de yayımlanan, yazara Rusya’da büyük ün kazandıran *İncil, Hayatın Temeli* adlı kitabı üzerine Petrov’un kiliseyle arası açılmaya başladı ve nihayet 1908’de rütbesi elinden alındı. Oysa Maksim Gorki, Anton Çehov’a yazdığı bir mektubunda bu kitaptan hayranlıkla söz ediyordu.

Petrov ne kadar eleştirilirse, ülkede ünü o kadar artıyordu. 1907’de sürgün edildiği yere gitmek üzere geldiği tren garında binlerce hayranı yolcu etmeye gelmişti onu. Moskova ve Petersburg’a girmesi yasaklanmıştı.

Petrov 1908’den sonra sık sık Finlandiya ve Kırım’a yolculuklar yapmaya başladı.

1920’de Bolşeviklerin gazetesinde şöyle bir yazı çıktı: “Grigori Petrov Beyazların yanında.” Beyaz Ordu Kırım’dan ayrılınca Petrov da her şeyini geride bırakıp kaçtı.

Petrov, Ekim Devrimi’ne halkın taşan sabrının, öfkesinin neden olduğu düşüncesindeydi. Rusya’da olup bitenler onu umutsuzluğa düşürmüştü. Açılan yaraların kolay “iyileşemeyeceği” inancındaydı. Onu bağrına basan Yugoslavya’da, din açısından ona yakın olan Bulgaristan’da yazdıkları, söyledikleri yeni yeni umutlarla doluydu. Yugoslavya’da, Bulgaristan’da çok sayıda konferanslar veriyor-

du. Özellikle Müslüman kadınlara sık sık hitap ediyor, onların toplum içindeki, dünyadaki önemli rollerini dile getiriyordu. Gazetelerde yazıları çıkıyordu.

Petrov elliden fazla kitap yazmıştır. Bu kitapların el yazmaları şu anda Sofya'da, çevirmeni Bojkov'un torununun arşivinde saklanmaktadır. Son kitabı *Beyaz Zambaklar Ülkesinde* 1923'te yayımlanmış ve hemen arkasından Sırçaya çevrilmiştir.

Yazar, Finlandiya'yı anlatır bu kitabında. Bataklıklarla, kayalıklarla kaplı, doğal kaynaklardan yoksun bu küçük ülkenin ekonomik, siyasi ve kültürel açılarından nasıl ayağa kalktığını anlatır.

1923'te hastalandı Petrov, durumu giderek ağırlaşınca ailesinin kararıyla Fransa'da Maison de Santé Kliniği'ne yatırıldı. Ameliyat edilmesinden sonra orada öldü.

I

Mene, tekeli, peres

Bundan birkaç yıl önce¹ Moskova'da İmparatorluk Büyük Tiyatrosu'nun duvarlarında beklenmedik biçimde büyük çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Çatlaklar temelden çatıya kadar uzanıyordu. Kocaman binanın tümünden çökme, içinde veya yakınında bulunan insanların üzerine yıkılma tehlikesi söz konusuydu.

Çatlakların nedeninin araştırılmasına başlandı, temelin değişik yerlerinde çukurlar kazıldı ve şu anlaşıldı: İmparatorluk Büyük Tiyatrosu'nun koca taş binası eskimiş, harap bir ahşap temel üzerindeydi.

Yüz yıl önce bu büyük binayı yapırlarken yere kalın direkler çakmışlar, bu direklerin üzerlerine kalın meşe kütükleri yerleştirdikten sonra, üzerine yüksek taş duvarlar örmüşlerdi. O çağda en sağlam temel sistemi böyleydi.

Ve tiyatro yüz yıl böyle ayakta kalmıştı, ne var ki, zaman etkisini göstermişti. Kalın kütükler çürümeye yüz tutunca duvarlar da eğilmeye, çalamaya başlamıştı. Yer yer yarıklar oluşmuş, ortaya duvarların çökme tehlikesi çıkmıştı. Bu durumda ne yapılabildi? Binayı yıkacaklar mıydı? Mühendisler başka bir yöntem düşünmüşler, temeldeki çürümeye yüz tutmuş kütükleri bölüm bölüm büyük, ka-

1. Kitabın yayım tarihinin 1923 olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. (ç.n.)

lın mermer bloklarla değiştirmiş ve bu yolla temeli bütünüyle yenilemişlerdi. Böylece, İmparatorluk Büyük Tiyatrosu yeni, sağlam bir temel üzerine oturtulmuştu. Günümüze kadar da hâlâ öyle sapasağlamdır.

Devletlerin geçmişi, halkların günlük yaşamı şimdi bize, Moskova'da İmparatorluk Büyük Tiyatrosu'nun tarihini hatırlatmaktadır. Geçmişte bir anlamı olan eski devlet yapısı, halkların yönetim biçimi günümüzde artık geçerliliğini yitirmiştir. Çok yerinde bir atasözü vardır: “Zaman değişir, yeni şarkılar söylenir.” Kuşaklar değişir. Yenilenir. Her kuşak kendisiyle birlikte yeni kavramlar, yeni amaçlar, yeni istekler getirir. Ve zamanı geçmiş, eskimiş yöntemleri yeni kuşaklara uygulamak olanaksızdır; onların yerine başka, mantıklı kavramların; sağlam temelli, adil bir devlet yönetiminin getirilmesi zorunludur.

Kimi ülkelerde devlet adamları aynı şeyi yapmaktadır. Sakin, herhangi bir yıkıma meydan vermeden, tam zamanında mantıklı, adil yöntemler uygulamaya başlamaktadırlar. Ne var ki, bazı ülkelerde yönetimler halkın eğitiminin yavaş yavaş ve sürekli iyi yönde geliştirilmesinin zorunlu olduğunu anlamıyor veya anlamak istemiyorlar. Devlet yapısının duvarları yamulmaya başlıyor, çatlaklar oluşuyor, bu çatlaklar uzuyor, derinleşiyor, ama kimse ilgilenmiyor bunlarla. Ayrıca, çok ilginçtir, köklü, güçlü devletler çatlak vermekle kalmayıp çöküp gidiyorlar. Eski Pers İmparatorluğu da, Osmanlı İmparatorluğu da, Avusturya İmparatorluğu da böyle çöktü. Nihayet, eski Rusya da, Almanya da, Bismarck ve Wilhelm'in² Almanyası da böyle yıkıldı.

Kutsal Kitap'ta bir mesel vardır: Güçlü ama sert, katı yürekli bir

2. Otto von Bismarck (1815-1898): Almanya'nın Prusya'yla birleşmesi planını gerçekleştiren ünlü devlet adamı. I. Wilhelm (1797-1888): 1861'den sonra Prusya, 1871'den sonra Almanya imparatoru. Almanya-Prusya birleşmesi onun zamanında gerçekleşmiştir. Petrov, Almanya'nın çöküşünden söz ederken 1918'de Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yenilmesini, onun hanedanının dağılmasını anlatıyor. (ç.n.)

kralın sarayının duvarında ateşten şöyle bir ibare görülmüştür: Mene, tekel, peres.³ Bilge Danyal bu sözcüklerin anlamını çözmüş. Şöyle demiş Danyal: “Korkunç bir olayı haberdar ediyor bu sözcükler. Eski imparatorluğun süresinin dolduğunu, gücünü yitirdiğini, kaçınılmaz sonunun yaklaştığını anlatıyorlar.”

Eski Roma'nın, Filipp ve Kont Alba'nın büyük İspanya monarşisinin, XIV ve XV. Lui'lerin saltanatlarının, Rus Romanovlarının, Hohenzollernlerin Almanyası'nın, Habsburgların Avusturyası'nın; hepsinin korkunç sonunu hep bu ateşli sözcükler getirdi: Mene, Tekel, Peres. Aklınızı başınıza toplayın! Basit küçük çıkarlarınız, kişisel işleriniz, tasalarınız içinde solucanlar gibi çabalayıp durmayın! Devletinizin sağlam temelleri için bir şeyler yapın! Halkınızın yeni, geleceğe yönelik ve yüksek eğitimi için çalışın! Bu arada tarih; bazı devletlerin, halkların acıklı sonlarını, onlarla ilgili verilen acımasız kararı yazmakta, bizlere o devletlerin sonunu eğitici örnekler olarak anlatmaktadır. Toplum hayatının nasıl ve hangi yollarla güçleneceğini; insanların iki ayaklı hayvanlara ya da uslu uslu çalışan karıncalara dönüşmemeleri için, iyi yaşamak için, büyük sanatçılar, zeki yaratıcılar olabilmeleri için toplumların nasıl eğitileceğini öğretmektedir.

3. Ahdiatik'te (Danyal peygamberin kitabı) anlatıldığına göre: Kral Baltazar'ın sarayında bir şölen-de lambanın karşısındaki duvarda “Mene, mene, tekel, parsin” diye yazdığı görülmüştür. Hiçbir bilgi bu sözcüklerin ne anlama geldiğini çözememiştir ve bu bilmeceyi yalnızca Danyal çözmüştür. “Mene: Tanrı senin krallığının hesabını yapmıştır ve onu sonlandırmıştır. Tekel: Terazide tartıldın ve çok hafif geldin. Peres (çoğulu: parsin): İmparatorluğun ikiye bölündü, bir bölümü Midyanlılara, bir bölümü Perslere verildi.” (ç.n.)

II

Kahramanlar ve ulus

Bazı ülkelerin acı bir biçimde yıkılmasının veya büyük sarsıntılarla karşı karşıya kalmasının kötü örnekleri de, bazılarında ise düzenli bir yaşamın gerçekleştirilmesinin güzel örnekleri de yalnızca devlet adamlarına, bakanlara, krallara ya da parlamento üyelerine bağlı olan bir şey değildir. Bu, halkın içinden çıkan herkese, her yurttaş da bağlıdır:

- Erkeklere ve kadınlara;
- Yaşlılara ve gençlere;
- Kentlilere ve köylülere;
- Beyin gücüyle çalışanlara da, nasırlı elleriyle çalışanlara da.

Ülkelerin güçlülüğü veya güçsüzlüğü; halkların canlılığı veya cansızlığı yalnızca yönetimin adil veya etkisiz olmasına da bağlı değildir. Yöneticiler nasıl olursa olsunlar, ister iyi yürekli ve acımasız, ister kahraman veya zalim... Her zaman halkın içinden çıkmışlardır. Halkın ruhunun bir kopyasıdır. Halkları yaratmıştır onları. Halk neyse onlar da odur. Bu nedenle, yüzyıllar öncesinden bu yana söylendiği gibi, her ulus hak ettiği biçimde yönetilir. Dolayısıyla, izin verin, ne yazık ki, kimsenin doğru dürüst anlayamadığı bu önemli gerçeği sizlere anlatmaya çalışırken eski bir felsefe tartışmasından söz edeyim:

Soru: Ulusların tarihini kimler yapar? Devletlerin, insanlığın yaşamını büyük olaylarla kimler ileri doğru hareket ettirir? Kim yönlendirir onları? İngiliz düşünür Carlyle'in dediği gibi, kişiler, yani

büyük insanlar, kahramanlar mı? Yoksa tüm ulusun topluca azmi, heyecanı mı, pasifliği mi?

Carlyle, *Tarihte Kahramanlar ve Kahramanlık* adlı ilginç eserinde kahramanlığın yüceliğini ve kültürünü anlatır.⁴ Carlyle, halkın bir ölü kil kütlesi olduğunu ve bir heykeltıraş olmazsa hareketsiz, öylece kalacağını söylüyor. Ama bir sanatçı, büyük bir insan, bir kahraman çıkar ortaya: Bir Sezar, Napolyon, Büyük Petro, Sokrat, bir Muhammed... Kili avcuna alır, öyle veya böyle bir biçim verir ona; insanlardan, halk yığınından istediği şeyi yapar.

Cengiz Han Asya bozkırlarından milyonlarca Moğol'u toplar, başlarına geçer ve savaşarak Çin'i, Hindistan'ı, İran'ı, eski Rusya'yı eline geçirir.

Pyotr Amyenski⁵ Kudüs'ü Müslümanlardan geri almak için bütün Katolik Avrupa'yı ayağa kaldırır. Luther⁶ dinde reform yapar. Neron'lar, Kaligula'lar eski Roma'yı mahvederler. Bismarck'ın, Hohenzollernlerin politikası Almanya'yı korkunç sarsıntılara sürükler...

Sözün kısası, Carlyle'a göre bir ulusun, hatta bütün insanlığın tarihini güçlü, dâhi, kahraman kişiler yapar: Ramses'ler,⁷ Romülüs'ler,⁸ Themistokles'ler,⁹ Luther'ler, Bismarck'lar vb...

Lev Tolstoy ise aksini iddia eder. Hayatı yaratanların, ona yön verenlerin, bütün olaylara özellik kazandıranların Napolyon gibi belli kişiler değil, halkın kendisi olduğunu savunuyor.

4. Thomas Carlyle (1795-1881): İngiliz yazar, tarihçi, filozof. 1841'de verdiği konferanslarda dünyanın ilerlemesi yasalarının yalnızca "seçilmişlere" ve "kahramanlara" açık olduğunu savunuyordu. (ç.n.)

5. Pyotr Amyenski (1050-1115): Derviş. 1096'da kutsal toprakları kurtarmak için Kudüs'e yürüyen yoksulların başındaki insan. Aynı yıl, bir süre sonra da ilk Haçlı seferi yapılmıştır. (ç.n.)

6. Martin Luther (1483-1546): Alman rahip, Withenberg Üniversitesi'nde profesör. XV. yüzyılda Katolik kilisesinde reform hareketinin öncüsü. (ç.n.)

7. Ramses (MÖ 1317-1251): Mısır firavunu. Onun zamanında Mısır çok güçlü bir devlet olmuştur. (ç.n.)

8. Romülüs: Roma'nın kurucusu. İlk Roma kralı. (ç.n.)

9. Themistokles (MÖ 525-460): Atinalı devlet adamı. (ç.n.)

Carlyle şöyle diyor: “Halk yığınları, olduğu yerde yatan ve sonunda belki yanacak ya da çürüyüp gübre olacak saman yığındır; büyük insanlar, kahramanlar ise göklerden inen, o saman yığınına yakan yıldırımlar.”

Lev Tolstoy başka bir tablo çiziyor. Şöyle diyor: “Denizde giden çok büyük bir gemiyi getirin gözünüzün önüne. Bu gemi giderken önünde güçlü bir akıntı oluşturmaktadır. Bu akıntının gemiyi çektiğini söyleyebilecek biri çıkabilir mi? Bu akıntıyı geminin yarattığını, onu önü sıra sürdüğünü bilmeyen yoktur. Hareket ettiren güç geminin kendisidir, öndeki akıntı ise bir sonuç, ilerleyen geminin gücünün yansıdığı bir sonuç.”

Lev Tolstoy ders vermeyi sürdürüyor: “Halkta olan da aynı şeydir. Halkta hareket gücü doğduğunda, biriktiğinde kendiliğinden hareket etmeye, ilerlemeye başlar, önünde de bir akıntı oluşturur. Sonra da onun içinden, onun duygularını, hedeflerini ortaya dökcek bir önder çıkarır.”

Lev Tolstoy Carlyle’in kahramanları yıldırıma benzettiğini bilseydi, *Savaş ve Barış*’ın yazarı şöyle derdi: “Aslında, kahraman büyük insandır. Bir yıldırımdır kahraman, ama halk yığınları kil kütlesi de değildir, saman yığını da... Şimşeklerin çaktığı bulutlardır onlar. Bulut elektrikle yüklüyse şimşek çakar, yıldırım olur. Bulutta elektrik yoksa yıldırım olamaz... O durumda bulut yoğunlaşmış su buharından başka bir şey değildir. Halk da öyledir: Ruhunda yücelik, kahramanlık varsa içinden büyük insanlar, kahramanlar çıkabilir. Ama halk yığını yalnızca soğuk bir dumansa, hiçbir güç ondan şimşeklerin çakmasını sağlayamaz.”

Tarihte kahramanlarla ilgili bu iki düşünce de (kahraman-kişilik veya halk yığını) ilk bakışta birbiriyle uyuyor gibi görünür. Onların birbiriyle uyuşmadığı düşünülüp, ya Carlyle’in ya da Lev Tolstoy’un haklı olduğu sonucu da çıkarılabilir.

Ne var ki, Carlyle ile Lev Tolstoy’un görüş ayrılığı yalnızca görü-

nüştedir. Aslında Carlyle ile Lev Tolstoy birbirleriyle çelişmemekte, birbirlerini tamamlamaktadır. Burada “o mu, öteki mi” değil, “o da, o da” demek gerekir. Carlyle da haklıdır, Lev Tolstoy da. Onlar bir madalyonun iki yüzüdür. Onlar büyük tek bir gerçeğin iki yarısıdır. Kahramanlar halk yığınına ateşler, canlandırır. Ama kendi halkından aldığı enerjiyle yapar bunu.

Elinize bir büyüteç mercek alın. Camın belli biçim verilmiş özel bir şeklidir bu mercek ve dağınık sıcak güneş ışınlarını bir noktaya toplar. Sonuçta, ayrı binlerce sıcak ışının bir araya toplandığı parlak bir nokta oluşur. Bu parlak nokta odunu, taşı, demiri yakabilir.

İşte, halkın içinden çıkan her büyük insan, yakan bir büyüteçtir. Kişiliğinde en yüce güçleri, halkının dehasını bulundurur ve bununla kendi halkını da, başka halkları da tutuşturur. Ne var ki, hava pusluysa, gökyüzünde güneş parlamıyorsa hiçbir büyüteç kar tanelerini eritemez, bir su damlasını ısıtamaz.

İsviçre peyniri ancak, oranın dağlarında otlayan ineklerin sütünden yapılır, Hollanda peyniri de ancak Hollanda'nın sulak çayırlarında otlayan ineklerin sütünden. İkisi de kendi halkının kokusunu taşır. Bir Napolyon barışçı Çin'de değil, Fransa'da doğabilirdi, öyle de oldu. İngiltere, Darwin'i; doğanın en önemli yasalarından birinin, yaşam savaşı, türlerin kökeni teorisinin sahibi Darwin'i yetiştirdi. Rusya, kötülüğe karşı durmanın gerekmediğini söyleyen Lev Tolstoy'u yetiştirdi. Başkası da olamazdı zaten.

Bu her yerde ve her zaman böyledir. Almanya'yı dünya savaşına II. Wilhelm sürüklememiştir. Almanya'nın kaba, yırtıcı ruhu Bismarck'ın, Wilhelm'in,¹⁰ Hindenburg'un,¹¹ Ruhrbach'ın¹² ki-

10. II. Wilhelm (1859-1941): Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasında etkin rolü olan Almanya imparatoru. (ç.n.)

11. Paul von Hindenburg (1847-1934): Birinci Dünya Savaşı sırasında Almanya ordu komutanı. (ç.n.)

12. Paul Ruhrbach (1869-1939): Alman bilimadamı. (ç.n.)

şiliğinde göstermiştir kendini. Eski Roma'yı yıkanlar Neron'lar, Caracalla'lar, Commodus'lar değil, yıllar boyu savaştan savaşa koşmaktan insani değerlerini yitiren yağmacı Roma halkının, imparatorluğun başına getirdiği ahlaksız zorbarlar ve cellatlardır. Her konuda hırslı, ihtiraslı İspanya halkı, Loyola'yı engizisyona çıkarmıştır. Almanya bir yandan Kant'ı yaratırken bir yandan da Krupp'u¹³ yaratmıştır.

Her halk ya büyük insanlar doğurur ya da değersiz, kişiliksiz insanlar ve sonra onları, halk yığınlarının ruhsal yapısına uygun olarak iktidarın başına geçirir. Burada önemli olan şudur: Halkta değerli bir şeyler var mıdır? Yok mudur? Halkın bir zekâsı, iradesi, vicdanı var mıdır?

Yoksa çürümekte, zehirlenmekte midir? Yoksa zavallı, yüz karası bir varlığa mı dönüşmektedir?

Hayatın ve bizim emeğimizin sırrı burada gizlidir. Ülkemizde neyle meşgulüz? Ulusumuzun kaderinde nasıl bir rol oynamaktayız?

Güneyde mercan adaları vardır. Mercanlar değişik taş tortucuklarıdır. Küçük poliplerin içinden küçük parçacıklar çıkar, bu parçacıklar hiç belli olmadan büyürler ve sonunda üzerlerinde insanların yaşayabildiği sıra adacıklar oluştururlar. Öte yandan, orada yaşayan insanların baş belası küçük karıncalar da vardır güneyde. Bu karıncalar koca koca evleri, mobilyaları yerler. Buldukları yerlerden kaçmak zorunda bırakırlar insanları.

Ülkemiz için nasıl bir güç harcayacağız: Bilinçli mi, yıkıcı mı?

Bir ülkenin refahının, devletin gücünün, halkın yararlı emeğinin ayrı ayrı kişilere, yöneticilere değil, yurttaşlara bağlı olduğuna açık bir örnek olarak iki milyonluk küçük, yoksul bir ülkeyi alabiliriz.

Bu ülke Avrupa'nın tam kuzeyindedir. İklimi serttir: Çok yağmur yağar orada, sürekli sis vardır, ilkbaharda bile don olur, yaz ağusto-

13. Friedrich Krupp (1787-1826): Almanya'nın en büyük savaş ve maden sanayii "Krupp"un kurucusu. (ç.n.)

sun sonunda başlar. Toprak verimsizdir: Her yer ya çıplak kaya, granittir ya da vıcık vıcık bataklık. Yeraltı zenginliği hemen hiç yoktur. Toprak büyük güçlüklerle işlenir. Ulusun hemen hiçbir zaman özgür bir devleti olmamıştır. Sürekli ya bir komşusunun, ya bir başka komşusunun egemenliği altında olmuştur.

Finlandiya'dır bu ülkenin adı. Finlerin ülkesi. Finler soğuk, ama ateşli sevdikleri ülkelerini "Suomi" diye adlandıırırlar. Fin dilinde bu sözcük "Bataklıklar Ülkesi"dir.

“Halkın içinden çıkan her büyük insan, yakan bir büyüteçtir.”

Rus yazar Grigori Petrov'un Finlandiya notları ve filozof J. V. Snellman portresi, yazıldığı dönemde genç Türkiye Cumhuriyeti'ne ilham verdi. Atatürk'ün okullarda okutulmasını önerdiği *Beyaz Zambaklar ülkesinde*, bir ulusal uyanış anlatısı.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 11,90

Sertifika no: 19940

ISBN 978-605-09-8485-9

9 786050 984859

Doğan
Kitap